

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. K. V.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem Kosmova 20, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2001, č. j. 391/43 718/1999,

t a k t o :

Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí prvnímu senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Ústavní soud svým nálezem ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, zrušil rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96. Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodoval v dané věci poté, co mu tuto věc postoupil svým usnesením ze dne 5. 1. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 83, první senát Nejvyššího správního soudu. Uvedený senát totiž při předběžné poradě v dané věci dospěl k názoru, který je odlišný od právního názoru vysloveného zdejším soudem v rozsudku ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003 - 118.

Ve shora uvedeném zrušujícím nálezu (ve věci sp. zn. Pl. ÚS 9/06) Ústavní soud předně konstatoval, že rozšířený senát ve svém rozhodnutí nedodržel podmínky ustanovení čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR, neboť nerespektoval předchozí nález Ústavního soudu v dané věci ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03, kterým Ústavní soud zrušil původní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 76/2001 - 41. Ústavní soud mimo jiné uvedl, že v předchozím nálezu (ve věci sp. zn. II. ÚS 583/03) vytkl původnímu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dvě pochybení. Jednak Nejvyšší správní soud zcela opominul právní závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 31/99, a dále se především nevypořádal s jednou ze stěžejních námitek stěžovatele ohledně neplatnosti dodatečného platebního výměru. Jak Ústavní soud dále uvedl, rozhodnutí rozšířeného senátu o existenci předchozí judikatury (nález ve věci sp. zn. II. ÚS 31/99) zcela mlčí a stěžejní námitkou stěžovatele se sice zabývá, ovšem tak, že Nejvyšší správní soud setrvává na svém původním názoru. Ústavní soud proto uzavřel, že „*primárně a bez výjimky trvá na právní závaznosti předchozího kasačního nálezu*“.

Rozšířený senát v návaznosti na toto rozhodnutí Ústavního soudu musel předně posoudit, zda je i po uvedeném zrušujícím nálezu dána jeho věcná příslušnost k projednání a rozhodnutí této věci. Ve shora označeném zrušeném rozsudku přitom rozšířený senát postupoval podle § 71 odst. 2 písm. a) jednacího řádu Nejvyššího správního soudu, podle kterého, je-li sporná věc sama, projedná ji a rozhodne o ni rozsudkem rozšířený senát, pokud se ztotožní s právním názorem, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí soudu. Jak přitom vyplývá z textu zrušujícího plenárního nálezu, Ústavní soud se v něm vůbec nezabýval meritem věci; toliko v této souvislosti konstatoval, že *„prostor pro vedení věcného diskurzu Ústavního soudu s Nejvyšším správním soudem lze nalézat ve věci jiné, již předchází kasační náleze Ústavního soudu a jeho účinky podle čl. 89 odst. 2 Ústavy nebrání.“* Ve světle takto vysloveného závěru proto musel na věc nahlížet též rozšířený senát, kterému nezbylo, než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku, tedy věc vedenou pod sp. zn. 6 A 76/2001 vrátit k dalšímu projednání a rozhodnutí prvnímu senátu.

Pokud totiž náleze pléna Ústavního soudu (ve věci sp. zn. Pl. ÚS 9/06) shledává pochybení rozšířeného senátu v tom, že ve zrušeném rozsudku byly mimo jiné opomenuty právní závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 31/99, s tím, že navíc zdůrazňuje význam kasační povahy nálezu v konkrétní věci, *de facto* tím Ústavní soud v projednávané věci Nejvyšší správní soud zavázal k aplikaci právního názoru vyjádřeného v uvedeném nálezu. Jak je dále zřejmé, v rozporu s názorem Ústavního soudu je přitom nejen zrušené usnesení rozšířeného senátu, ale též některé závěry prvního senátu uvedené v usnesení o předložení věci rozšířenému senátu, č. j. 6 A 76/2001 - 83 [respektive v předkládací zprávě rozšířenému senátu v téže věci (č. j. 6 A 76/2001 - 86)]. Vzhledem k tomu, že *„rozšířený senát se podle § 17 odst. 1 s. ř. s. zabývá právní otázkou předloženou tříčlenným senátem Nejvyššího správního soudu pouze tehdy, pokud shledá rozpor názoru tříčlenného senátu, který věc rozšířenému senátu postoupil, s názorem vyjádřeným v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu ... v opačném případě věc vrátí tříčlennému senátu k dalšímu řízení“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 98/2003 - 36, www.nssoud.cz), a s přihlédnutím k tomu, že rozšířenému senátu samozřejmě v tomto ohledu nepřisluší nahrazovat tříčlenné senáty v jejich rozhodovací činnosti (rozhodnutí o předložení věci rozšířenému senátu), nezbylo rozšířenému senátu, než věc vrátit senátu tříčlennému, který v dalším řízení v souladu se shora označeným zrušujícím plenárním nálezem zohlední podle čl. 89 odst. 2 Ústavy zejména závěry Ústavního soudu uvedené v jeho nálezu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/03.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného
senátu

